

Седя си аз в часа, безразлично на шега
Но чувам мила дума, тъй далеч от
гнила

И тутакси таз умора от света със
мойта скука крива
измества се от сила непозната за
мен и красива

Слънчево слово и мисъл мирна
Тъй обществено приета и пицна
И учудващо слухът ми ги попива
А умът ми възхитен едва побира